

[Udenrigsministeren.]

Det ærede medlem fru Birthe Wetlesen spurgte om de to stillinger i 26. lønningsklasse. Jeg tror, det er lidt svært for mig at give hele den baggrund af debat, vi har haft i udvalget om denne sag. Vi er nået frem til disse to normeringer som det rigtigste efter at have drøftet sagen meget længe og meget grundigt.

Jeg vil også gerne bekræfte, hvad der er blevet understreget af flere af de ærede ordførere, at eksperternes arbejdsvilkår, når de kommer hjem efter at have udført deres arbejde ude, bør sikres. Jeg tror, en sådan betryggelse er væsentlig for rekrutteringen.

Instituttets skæbne skal jeg ikke begræde. Hvis der er noget at begræde her, er det, at der ikke viste sig mulighed for en fælles nordisk institution. Det havde vi ønsket fra dansk side; det kunne ikke lykkes, bl. a. fordi man fra svensk side allerede havde lagt sig fast på en national svensk institutordning. Jeg tror imidlertid, at den løsning, vi har fundet frem til, en kombination af et forskningsråd og en dokumentationscentral, er den under de foreliggende forhold bedst mulige løsning indtil videre.

Jeg er glad over, at Mellempfolkeligt Samvirke bliver draget ind i det fortsatte arbejde. Jeg er også glad for, at Ydre Missions rige erfaringer bliver placeret så centralt i dette arbejde som muligt. Jeg håber, at denne løsning vil være frugtbar for arbejdet. Jeg mener, at vi hermed har fundet frem til en god ramme for en øget dansk indsats gennem de kommende år, og jeg er helt enig med det ærede medlem hr. Morten Lange om, at den forøgelse, der skal ske, er et bevillingsspørgsmål, der må tages alvorligt.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel gjorde nogle bemærkninger om selve regeringens u-landspolitik og spurgte, hvad den egentlig går ud på. Nu kunne jeg i og for sig nøjes med at svare, at når vi har søgt denne lov vedtaget og fået disse rammer lagt til rette, er det netop, fordi vi ønsker, at rådet og styrelsen skal hjælpe os med at finde frem til den rette u-landspolitik, og at det, der må komme her, vil regeringen være åben over for. Men det er klart, at regeringen har en opfattelse, og jeg tror egentlig ikke, den adskiller sig så forfærdelig meget hverken fra det ærede medlem hr.

Per Federspiels eller fra de andre ærede ordføreres. Vi vil af humane og politiske grunde, fortrinsvis gennem FN, men, hvor særlige grunde taler for det, også på bilateral basis, yde hjælp til u-landene i form af pengemidler. De kan ydes som gave eller som lån, men især gennem uddannelse og oplæring, der ved siden af den direkte bekæmpelse af sot og sygdom må appellere stærkest til vor hjælpevirksomhed.

Jeg vil tilføje, at foruden den hjælp, der tager form af pengemidler, eksperternes og håndværkeres udsendelse, kan der også blive tale om hjælpeydelse i form af naturalier, i form af danske landbrugsprodukter. Vi vil gøre dette i samarbejde med næsten enhver rimelig international organisation, i forbindelse med hvilken samarbejdet kan yde noget effektivt, naturligvis ikke hvor sådant samarbejde kunne udvikle sig til omsvøb. Vi vil gøre det i samarbejde med FN, i samarbejde med de nordiske lande og også i samarbejde med OECD. Jeg er helt enig med det ærede medlem i, at det at medvirke til en handelspolitik, der kan gøre u-landene selvhjulpne, så de kan afsætte især de råvarer, de producerer, til rimelige priser, må være en meget vigtig form for denne hjælp, og det må naturligvis ske i kontakt med erhvervslivet.

Ja, jeg tror næsten, jeg hermed har udtømt det meste af det, der må siges for at karakterisere regeringens u-landspolitik. Alt dette må ske på en generel menneskelig basis uden at motiveres i øvrigt i økonomiske særinteresser; men at hjælpen som en sidevirkning kan virke fremmende for dansk eksport, synes jeg ikke vi behøver at skamme os over. Hjælpen skal også ydes uden politisk hensigt, men naturligvis med det formål at stabilisere freden mellem nationerne, mellem racerne og mellem religionerne.

K. B. Andersen: Der var en enkelt bemærkning i det ærede medlem hr. Per Federspiels indlæg, som jeg gerne lige vil knytte en kommentar til. Det ærede medlem nævnte begrebet hjemmefront og udtalte, at folkeoplysningsarbejdet var blevet overdimensioneret i det foreliggende forslag. Det er der ikke tale om, og det undrer mig lidt, at netop et medlem af det udmærkede parti, som det ærede medlem hr. Per Feder-